

Когато се съмняваш, проповядвай насилие

През повечето време хората дори ще пропагандират насилствено наложен авторитарен план, просто защото те не са сигурни какво би се случило, ако не правеха това, или защото не са сигурни как нещо ще бъде осъществено, ако хората бъдат оставени на свобода. Например, ако някой е затруднен да опише как би функционирала напълно частна пътна система, той обикновено ще се застъпи за план на „Властта“, финансиран чрез насилие. Ако не е сигурен колко добре биха се отбранявали свободни хора без постоянна армия, той ще е склонен да се застъпи за авторитарно военно решение, финансирано чрез насилствено „данъчно облагане“. Онези, които вярват във „Властта“, по подразбиране пропагандират насилие. Всичко, което е необходимо да накара обикновения човек да поддържа насилствен план на „Властта“ за почти всичко, е малко несигурност и невежество.

Това не е свързано с поведението, което имат хората в ежедневието си живот. Обикновеният човек не ходи нагоре-надолу, вършейки насилие срещу всеки, когото срещне, защото не е сигурен, дали всеки, когото среща, иначе ще се държи прилично и ще вземе правилно решение. Но това е точно същото, което повечето етатиристи правят чрез „Властта“: те пропагандират широкомащабно насилствено управление на милиони човешки същества, просто защото те не са напълно сигурни, че хората, ако бъдат оставени на свобода, ще харчат парите си по начина, по който би трябвало да ги харчат, ще се отнасят към другите по начина, по който би трябвало да се отнасят, ще намерят миролюбиво, ефективно решение на проблемите и т. н. Чрез суеверието, наречено „авторитет“, етатистите могат удобно да пропагандират насилствено поробване на своите ближни, просто

защото не са съвсем сигурни какво ще бъде иначе поведението на близните им.

И онези, които жадуват за власт, се възползват от този факт. Всичко, което политикът трябва да направи, за да получи подкрепа за авторитарно заграбване на властта, е да каже на обществото, че нещата може да не функционират много добре, ако той остави хората на свобода. Той дори няма нужда да чака някой наистина да направи нещо непочтено или злонамерено, или небрежно, или друго деструктивно нещо. Всичко, което трябва да направи, е да внуши възможността, че ако хората бъдат оставени на свобода, *могат* да се случат лоши неща. Понеже поддръжниците на насилието на „Властта“ не признават, че „законът“ е насилие, прагът, при който те ще подкрепят едно авторитарно, насилствено „решение“, е много нисък. Онези, които жадуват за власт, могат просто да внушат, че някакъв план може да помогне на някого някъде, и много хора ще оправдаят „законното“ насилие, основано единствено на този постулат.

Голяма част от насилието на „Властта“ е основано на догадки за това какво *би могло* да се случи в резултат на онова, което хората *биха могли* да направят. Например, голяма част от държавното насилие, извършено в името на „опазването на околната среда“, се основава на идеята, че държавата трябва насилствено да управлява избора на всеки, защото иначе хората могат да направят избор, който да допринесе за глобалното затопляне, изсичането на тропическите гори, изчезването на животни и т. н. Малко хора, действащи по своя инициатива, биха извършили агресия въз основа на *догадка* за възможни косвени последици от незлонамерени, ненасилствени действия на други хора. Обаче това е нещо обичайно в политиката на „Властта“.

Като друг пример за подкрепа на насилието на

„Властта“ по подразбиране, можем да вземем практиката за насилствено недопускане на чужденците да стъпят където и да било в цялата „страна“ без писмено разрешение от управляващата класа на тази „страна“. Такива имиграционни „законо“ създават нещо подобно на военен манталитет, при който една цяла демографска категория хора се поставя извън закона и се демонизира, и е подложена на актове на агресия въз основа на загриженост за това какво *могат* да направят *някои* от тези хора. Хората смятат, че много „нелегални имигранти“ са престъпници или че идват в страната, просто за да получават „облаги“. Независимо от това колко често такива твърдения са верни, резултатът е, че *всички* „нелегални имигранти“ – всички, които са в страната без разрешение от политиките – са насилствено контролирани. Това е резултатът от манталитета на глутницата за вменяване на вина по асоциация. Безспорно е, че използване на насилие срещу един човек, понеже е от същата раса или от същата страна, или *по* някакъв друг начин подобен на някой друг, който наистина е причинил вреда, е крайно неоправдано. Важно е да се отбележи, че опитите на „Властта“ да обуздае „нелегалните имигранти“ води също и до агресия, извършвана срещу много „легални“ жители (както и „нелегални“) на контролните пропускателни пунктове на „граничната полиция“, много от които дори не са на границите. Да спреш и разпитваш всеки, който си кара по пътя, защото някой *може* да бъде там „нелегално“, е именно своеобразна неоправдана агресия, обикновено извършвана от агенти на „Властта“ и рядко извършвана от други хора.

Това насилие по подразбиране може да се види също така при досадните обиски и разпити на някой, който се опитва да пристигне със самолет в „страната на свободните хора“. За собственика на самолета да поставя

условия за всеки, който иска да пътува с неговия самолет (това също важи и за влак, кола и всички други превозни средства), е много различно от това трета страна насилствено да попречи на всеки, който пътува със самолет навсякъде в цялата страна, освен ако евентуалните пътници първо не бъдат подложени на разпит, обиск на багажа и дори обиск на голо от агентите на третата страна. Хората изобщо не биха толерирали такова поведение у частни лица (с поведение „Най-добре е да наложа волята си на всеки друг, просто за всеки случай“), но за агентите на „авторитета“ тактиката е банална. И хората си въобразяват, че това е легитимно. Всъщност, те често *изискват* от „авторитета“ да върши такива неща.

В ежедневието живот на повечето хора ненасилието е техният „подразбиращ се“ тип на поведение. Въпреки че има редки физически конфликти, повечето хора се мъчат да ги избягват, не само като се опитват да не започват бой, а също и като се опитват да успокоят напрегнатите ситуации. Дори когато наистина стане сбиване, двете страни накрая обикновено си тръгват. Всеки ден милиарди хора намират начин да съжителстват мирно, дори когато имат значително различни гледни точки, вярвания и начин на мислене. Но това е в техния *личен* живот. Когато става дума за политиките, насилието е подразбиращият се тип поведение. Всеки гласоподавател, в една или друга степен, иска насилствено да наложи на всички други хора собствените си гледища и идеи чрез механизма на „Властта“. Подразбиращият се тип поведение не е да оставят другите хора „да си живеят живота“ или да се опитат да си тръгнат с мир; подразбиращият се тип поведение е да проповядват агресия абсолютно срещу всеки чрез авторитарното насилие, наречено „закон“. Има стряскащо, огромно разминаване между онова, което обикновеният човек смята за „цивилизовано пове-

дене“ в индивидуален план, и онова, което той смята за легитимно и цивилизовано, когато става дума за действия на „авторитета“. Трудно е да си представим някой човек да се държи в личния си живот по начина, по който гласоподавателите се държат, когато става дума за „политика“. Такъв човек постоянно ще граби от другите хора – както приятели, така и непознати – огромни парични суми, за да финансира неща, които той смята за важни, освен това ще използва заплахи, физическо насилие и дори ще отвлича хора, за да убеди други хора да изпълняват онези решения, които той смята, че са най-добрите за неговите жертви или за обществото като цяло. Накратко казано, всеки, който в частния си живот действа по начина, по който *всички* етатисти действат на „политическата“ арена, незабавно ще бъде разпознат като разбойник, крадец и луд. Но като прави точно същите неща чрез „Властта“, пропагандирайки масовото ограбване и насилие, се приема от повечето хора като нещо нормално, което цивилизованите хора *трябва* да вършат. Всъщност, понякога те наричат гласуването *дълг*, сякаш е неморално да *не* подкрепят това някой насилствено да управлява техните ближни. За голямо учудване и противно на логиката, *единствените* хора, които *не* подкрепят постоянното широкомащабно насилие чрез „Властта“ – анархистите и волунтаристите – обикновено са смятани от мнозинството за странни, нецивилизовани и опасни.